

Kiikariviivain Maanmittauslaitoksen museosta. Kuva: Risto Talman.

vaiheet ja Seppo kirjoittaa muistelmansa siitä, miten suunnitelmat laadittiin 1943–44 ja millaiset olivat evakuoinnin johdon vaikeat ja raskaat ajat kesäkuussa 1944. Sepon osuus kirjassa on mielestäni erittäin arvokas ja tärkeä, sillä hän on todennäköisesti ainoa vielä elossa oleva henkilö, joka ko. esikunnassa toimi evakuointitehtävissä 1943–44. Lopetin välittömästi muut tutkimukset ja keskityin evakuointiin. Aihe oli kiinnostava, sillä olenhan – en vain yksinkertainen vaan – kaksinkertainen evakkopoika."

Lisäksi Osmo kertoo, että tutkimuksiin kului kolme vuotta. Kirja valittiin Suomen Pienkustantajien palkitsemana vuoden parhaaksi tietokirjaksi v. 2004.

Muulta osin toimitus yhtyy Seppo Härmälän lausumiin.

Pekka Lehtonen

Valtakunnan maanmittausvastaavat kantavat suurta huolta siitä, että vuosittain riittävä määrä nuoria ylioppilaita hakeutuu maanmittarikoulutukseen. Tätä seikkaa silmällä pitäen jokin aika sitten Tekniikan museolla avattua maanmittaus-tekniikan näyttelyä on tarkoitus käyttää hyväksi liittämällä siihen erityinen maanmittauksen opetuspaketti, jota hyödynnettäisiin koululaisten ryhmäkäynneissä tavoitellen kiinnostuksen herättämistä maanmittausalaan. Kiinnostuksen toivotaan johtavan siihen, että he hakeutuisivat maanmittauksen ammattiopintoihin. Paketti

ERÄS PITKÄ TYÖPÄIVÄ (eikä semmoinen 8-tuntinen)

Kuopion läänin vanhempi komissionimaanmittari Karl August WIKBERG on ohimennen huomauttanut senaattia siitä, että nyt olisi taas aika antaa hänelle asianomainen merkki pitkästä ja nuhteettomasta työstä valtion palveluksessa.

Kaksikymmentä vuotta takaperin antoi hallitus hänelle tuollaisen virallisen tunnustuksen 40-vuotisesta palveluksesta ja ajatteli, että pianpa se jo taitaa ukko Wikberg vetäytyäkin viisaan lepoon.

Mutta merkin saatuaan pisti Wikberg sen piirongin laatikkoon ja ryhtyi jälleen mittaamaan maata, ja mittasi kymmenen vuotta ja ilmoitti senaatille, että nyt tuli puolisolataa vuotta täyteen.

Senaatti vähän pöllähti ja katsoi varmuuden vuoksi valtiokalenterista, onko herra Wikberg tosiaankin yhä toimessaan, ja havaittuaan asianlaidan todellakin niin olevan antoi hänelle kunniamerkin 50-vuotisesta palveluksesta, ja herra Wikberg pisti sen piirongin laatikkoon 40-vuotismerkin viereen ja tarttui jälleen karttoihinsa ja harppeihinsa ja viivoittimiinsa ja dioptereihinsa ja dakymetreihinsä ja astelevyihinsä ja transportööreihinsä ja kartometreihinsä ja muihin vehkeihinsä ja jatkoi työtään, ikäänkuin ei mitään olisi tapahtunut, ja mittasi Kuopion läänin taas kymmenen vuotta ja ilmoitti sitten, syksyllä 1917 hallitukselle, että nyt olisi tullut sen 60-vuotismerkin vuoro.

Komissionimaanmittari Wikberg saa tietysti tämänkin merkin ja punnitsee sitä hetken aikaa hyppysissään ja pistää sen sitten piironginlaatikkoonsa 40-vuotismerkin ja 50-vuotismerkin viereen ja hymähtää itsekseen ja vääntää laatikon lukkoon ja pistää avaimet housuntaskuunsa ja kävelee taas suuren työpöytänsä taakse ja tarttuu jälleen karttoihinsa ja harppeihinsa j.n.e. ja mittaa savolaista maata ainakin 70-vuotismerkkiinsä asti.

valmistunee syksyllä ja tekemiseen osallistuvat talkoolaiden puolelta **Antti Kuparinen** ja **Pekka Raitanen**.

Yllä oleva on esipuhe sille löydökselle, joka osui käsiimme museon mapista. Löydös on Helsingin Sanomissa v. 1917 julkaistu pakina, jonka on laatinut vanhemman polven hyvin muistama nimimerkki "Tiitus" (kirjailija ja lehtimies **Ilmari Kivinen**, 1883–1940). Kun pakina jotenkin liittyy edellä kuvattuun asiayhteyteen, se on syytä (vähäisestä laskuvirheestä huolimatta) julkaista toisenkin kerran.

Itse asiassa on herra Wikberg mitannut Suomen maata jo 64 vuotta, sillä hän tuli maanmittausoppilaaksi vuonna 1853 ja kulki 17-vuotiaana vitjamiehenä, pitkävartiset pieksut jalassa, maanmittarin perässä pitkin suon laitaa.

Maa, jota hra W. niin sitkeästi ja väsymättömästi on mitannut, on sillä aikaa ehtinyt tehdä 64 kiertomatkaa auringon ja lähes 23 400 kierrosta oman napansa ympäri. Venäjän keisareina ovat olleet Nikolai yks, Aleksanteri kaks, Aleksanteri kolme ja Nikolai kaks. Suomi sai englantilaista pommittusta ja oman rahan ja rautatiet ja nelisäätyiset valtiopäivät ja riksikamarisen eduskunnan ja kansakoulut ja oman sotaväen ja Gorni Dubniakin tappelun, ja pitkänä palvelusaikanaan on hra Wikberg ehtinyt siirtyä suuriruhtinaanmaasta, jota hallitsi sangen itsevaltainen ja kovakourainen keisari, tasavaltaan, jota ei hallitse paljon kukaan.

Niin paljon – ja paljon enemmänkin – voi meidän päivinämme tapahtua yhden ainoan maanmittarin toiminta-aikana.

Sinä nuori lukijani, lyseon 7-luokkalainen, joka olet päättänyt antautua maanmittariksi ja siinä tarkoituksessa tallustelet kesälomalla harjoituksen vuoksi maanmittarin vitjamiehenä – laske lehti kädestäsi, rypistä maidonvalkea otsasi syvämietteisiin poimuihin ja koeta tuumia, millaiselta maailma näyttää siihen aikaan, kun sinä olet vanhempi komissionimaanmittari Kuopion läänissä ja saat kunniamerkin 60-vuotisesta palveluksesta.

Jos osaat edes suunnilleenkaan oikein kuvitella, millaiselta tässä maassa siihen aikaan näyttää, niin olet sinä ikäiseksesi sangen viisas nuorukainen.

TIITUS

(K. A. Wikberg, s. 1836 k.1930, haudattu Kuopioon. Jäi eläkkeelle v. 1918.)

AVAUS EKO- JA YMPÄRISTÖPSYKOLOGIAAN

Kirsi Salonen: *Mieli ja maisemat*. Eko- ja ympäristöpsykologian näkökulma. 229 sivua. ISBN 951-37-4277-6. Hinta 49 euroa, kustantaja Edita Publishing Oy.

Eko- ja ympäristöpsykologia ovat psykologian uusia sovellusaloja, joista ei ole julkaistu Suomessa aiemmin kokonaisteosta. *Mieli ja maisemat* kertoo, mitä eko- ja ympäristöpsykologia ovat ja miten niiden avulla voidaan edistää terveyttä ja psyykkistä hyvinvointia. Alan tutkimustulokset osoittavat kiistatta, että ympäristöllä ja ympäristön laadulla on vaikutusta mielenterveyteen. Nykyihminen on kuitenkin etäännyttä luonnosta, ja tämä kehitys alkaa näyttäytyä hiljalleen stressin, uupumisen sekä psyykkisen huonovointisuuden kehänä.

Psykologi **Kirsi Salonen** on kehittänyt eko- ja ympäristöpsykologisia menetelmiä terapiassa, työhönohjauksessa, koulutuksessa ja ryhmänohjauksessa. Kirja on suunnattu psykologeille, sosiaali- ja terveysalan ammattilaisille, ympäristösuunnittelijoille, opettajille, vanhemmille ja kaikille, jotka ovat kiinnostuneita ekologisesta elämäntavasta ja luontoympäristön vaikutuksesta ihmiseen.

PERSONA GRATA on Suomen Psykologiliiton ja Editan kirjasarja, jossa julkaistaan henkistä hyvinvointia edistäviä teoksia.